

Jeg husker et Interview, som Tidsskriftet „Pressens Magazin“ før Folketingsvalget underkastede tre Damer, der nu har Sæde i dette høje Ting, samt en fjerde Dame, den udmærkede Kunstnerinde, Fru Slott-Møller, der var sat som Nr. 1 paa den Liste; det saakaldte Nye Højre havde opstillet i København. Fru Slott-Møller, der efter Interviewet vilde betragte det som „en tung Pligt at være Medlem af Rigsdagen“, for hvilken tunge Pligt en naadig Skæbne altsaa befriede Fruen, udtalte til Bladets Medarbejder, at hun „aldrig vilde kunne støtte en Lov, der var forelagt af en radikal eller socialistisk Regering“. Og da Intervieweren kom med den nærliggende Bemærkning, at Loven dog kunde være af uskyldig Natur, rystede Fruen paa Hovedet og forkyndte: „Alligevel ikke, jeg vilde ikke sympatisere med Aanden, der laa bag Forslaget“.

Til en saadan Fanatismens Ornefflugt vil det konservative Folkeparti ikke kunne svinge sig. Dersom den højtærede Regering forelægger Lovforslag, der synes os forsvarlige, hvad dog er hændet, vil vi stemme for dem, og dersom Regeringspartierne i højere Grad end Venstre vil tage Hensyn til vore Ændringsforslag, hvad ogsaa er hændet, vil vi stemme sammen med Regeringspartierne, selv om vi løber den Risiko, at vi fra Venstre faar at høre, at nu er der igen etableret en „Trekant“ mellem Folkepartiet, de Radikale og Socialdemokraterne. Det har vi hørt før, det skræmmer hverken os eller vore Vælgere, og for øvrigt skulde Venstre tale saa sagte netop om „Trekant“ med de Radikale og Socialdemokraterne, da en saadan Konstellation jo ikke er uprøvet af det ærede Parti.

Som sagt, vi mener, at Folkepartiet og Venstre til det Arbejde, som nu forestaar, ofte maa kunne følges. Begge Partier er stillede i Opposition til en Regering, der for at bevare sit spinkle Folketingsflertal maa være Socialdemokraterne til Villie, og hvad er da naturligere, end at Oppositionspartierne, Venstre og vi, finder hinanden i de talrige Tilfælde, hvor vore Anskuelser nærmes, og hvor vore politiske Modstanderes Maal er modsat vort. Allerede Sommersamlingen viste, at der ikke kommer noget godt ud af, at Oppositionspartierne optræder uden Sammenhæng og uden blot saa megen

Føling med hinanden, at de, hvor politiske, principielle Spørgsmaal staar paa Dagsordenen, i Forvejen har undersøgt, om der er Mulighed for, at et fælles Standpunkt kan tages. I den nuværende Samling haaber jeg, at en saadan Føling ikke vil mangle, og vi for vort Vedkommende udtaler vor Beredvilighed til at være med til at skabe den Essartethed i Oppositionens Politik, som Flertallet baade af vore og af Venstres Vælgere utvivlsomt ønsker. Til dette Samarbejde paa Rigsdagen er vi altid rede, men kun til et Samarbejde paa lige Fod og under lige Vilkaar. Det har jo Venstre hidtil haft saa vanskeligt ved at fatte, at paa Rigsdagen er dets Magt ikke større end vor. Venstre har flere Rigsdagsmænd, flere Vælgere, men som Rigsdagsparti betyder Venstre ikke mere end vi. Naar Venstre gaar sammen med Regeringspartierne, kan Lovforslagene gennemføres; gaar Venstre sammen med os, kan Lovforslagene standses. Ganske det samme er Tilfældet for vort Vedkommende. Erkendelsen af denne Sandhed synes bitter for Venstre, der saa ofte har kaldt os et afmægtigt og uddøende Parti, men før denne Sandhedens Erkendelse gaar op for de Herrer, bliver Oppositionen mod den nuværende Regering kun spredt Fægtning, og Regeringen, som sidder paa et Mindretal blandt Vælgerne, vil vedvarende føre det store Ord.

Under Adressedebatten i Sommer udtalte Venstres Formand, at han vilde ønske, at „den Dag aldrig skulde komme, da de Radikale fortrød, at de slog til den Haand, Venstre nu rakte frem.“ Den højtærede Statsminister afbrød og sagde, det var ikke nogen „venlig Haand“, og jeg skal ikke driste mig til at dømme om, hvorvidt den ærede Partiformands Haand til de Radikale er aaben eller knyttet. Den Haand, vi byder Venstre, er i al Fald venlig og aaben. Den er ikke Tegn paa nogen som helst Form af Underkastelse fra vor Side, men den er Beviset for, at vi ikke lukker Øjnene for den uomstødelige Kendsgerning, at Venstre og Folkepartiet, saaledes som Grupperingen er for Øjeblikket i Rigsdagen, intet evner hver for sig, og at vi kun, naar Kræfterne forenes, faar den politiske Indflydelse, som vort Vælgertal berettiger til.

Det forelagte Forslag til Finansloven giver mig ikke Anledning til mange Be-